

Dette er ikke de 100 dage, Det britiske Imperium havde i tankerne

Leder fra LaRouche PAC, 3. maj, 2017 – Den dynamik, der repræsenteres af de »Tre Store« internationale ledere (Putin, Xi og Trump), får i stigende grad rodfæste i den globale, strategiske situation, om end ulige fordelt. På mærkedagen for Trump-administrationens første 100 dage var det Det britiske Imperiums plan, at Donald Trump skulle være afsat fra præsidentembedet og /eller død; at verden skulle være på en fast kurs for regional og global atomkrig; og at Glass-Steagall skulle være historie – og kun historie.

Den britiske plan var ganske bestemt *ikke*, at Trump foreløbig skulle have talt tre gange i telefon med den russiske præsident Putin, med udsigt til et møde mellem dem, der sandsynligvis vil finde sted under G20-topmødet i juli; det var *ikke*, at Trump skulle have gennemført et møde med Xi Jinping samt talt med ham flere gange; og det var *ikke*, at Trump personligt skulle have placeret spørgsmålet om Glass-Steagall som topprioritet til diskussion – selv om kampen om, hvilken version af »Glass-Steagall« – den ægte FDR-lov eller en eller anden ersatz variant med »ring-fencing« (intern bankopdeling) – stadig udkæmpes, og hvor amerikanske borgere er en del af kampen, anført af LaRouche PAC's mobilisering.

Føj hertil den kendsgerning, at det forestående topmøde for Bælt & Vej-initiativet 14.-15. maj i stigende grad dominerer den globale, økonomiske dagsorden, og at Lyndon og Helga LaRouche personligt er i centrum for denne diskussion, med Rusland og Kina som de primære samtalepartnere, (som det meget klart sås af den nylige Schiller Institut-konference i New York), og man vil se, hvorfor Det britiske Imperium ikke er den mindste smule 'begejstret'.

De er faktisk i panik, og de forsøger stadig at brygge et fremstød sammen for at afsætte Trump ved en rigsret, og for at gennemføre en 'farvet revolution' i USA.

Helga Zepp-LaRouche understregede i dag, at vi nu befinder os i en nedtælling på 10 dage til Bælt & Vej-topmødet i Beijing, og at vi må forstærke indsatsen for at insistere, at USA må blive involveret i denne proces. USA har et infrastrukturunderskud til skønsmæssigt mindst \$8 milliarder og har brug for kinesisk ekspertise og investering til at være med til at genopbygge landets infrastruktur på det højeste, teknologiske niveau. Desuden, understregede Zepp-LaRouche, bør USA og Kina gå ind i joint venture-projekter, især i Mellemøsten og Afrika, for at bringe fred og udvikling til disse områder. Zepp-LaRouche erklærede: Der er masser at gøre!

Det er sikkert, at Rusland og Kina vil respondere favorabelt til en sådan amerikansk politik. Som den officielle kinesiske avis *Global Times* skarpt bemærkede i en leder fra 2. maj:

Ængstelse over Bælt & Vej-initiativet »blotlægger den stereotype, amerikanske nulsums-tankegang ...

[Men] den offentlige mening i USA er diskret ved at ændre sig fra at være imod det, og til at tillægge det større betydning at undersøge det ...

[Samarbejde ville] hæve deres gensidige tillid til det næste niveau ... og skabe en ny platform for kinesisk-amerikansk samarbejde ...

Beijing har allerede overbragt en invitation, og hvordan USA vil respondere til det, er værd at observere.«

Kina: Løsning for Korea mulig med amerikansk-kinesisk samarbejde

2. maj, 2017 – En lederartikel i *Global Times* i dag fremkommer med den mening mht. Koreakrisen, at, »Hvis Washington arbejder i samme retning som Beijing, er der udsigt til et betydningsfuldt gennembrud i spørgsmålet.«

Lederen, der repræsenterer regeringens partipolitik, beklager behersket, at Trump-administrationen har udtrykt en holdning om, at »Pyongyangs opgivelse af sine atomambitioner afhænger af, om Beijing lægger tilstrækkeligt pres på dem«, hvilket, siger lederens forfattere, ikke er korrekt. »Washington må, samtidig med, at de ikke placerer for mange forventninger på Kina, også fortsætte med at udøve deres egne bestræbelser i spørgsmålet. Trump bør ikke få alle sine råd fra et par såkaldte strateger og blive vildledt omkring situationen.«

De bemærker, at problemet grundlæggende set er mellem Washington og Pyongyang, eftersom »Nordkoreas hensynsløse forfølgelse af atomare og langtrækkende missilteknologier drives frem af usikkerhed omkring dets regime. Det forsøger ikke at blive det næste mål for afsættelse, efter Irak og Libyen. USA må adressere Pyongyangs strategiske foruroligelse.« Dette er nøjagtigt, hvad Rex Tillerson sagde i sidste uge.

Lederartiklen bemærker også, »Det følsomme tidspunkt i april er forbi. Nordkorea udførte ikke en sjette atomtest, og frekvensen og skalaen af dets missilaffyringer er ikke så signifikante, hvilket kan tilskrives samarbejde mellem Kina og USA.«

Forfatterne konkluderer: »Vi har bemærket, at Washington på det seneste har udvist en vis fleksibilitet i sine

erklæringer.«

Trump og Putin diskuterer Syrien og Nordkorea; muligt møde

2. maj, 2017 – USA's præsident Donald Trump og Ruslands præsident Vladimir Putin havde en »forretningsmæssig« telefonsamtale, i dag, hvor de diskuterede, hvordan de skulle promovere diplomatisk fremskridt i både Syrien og Nordkorea.

»Vladimir Putin har opfordret til beherskelse og reduktion af spændingsniveauet« omkring Koreahalvøen, sagde erklæringen fra Kreml, iflg. RT's rapport. »Det aftaltes i fællesskab at arbejde på en diplomatisk løsning, der vil afgøre krisen.«

Med hensyn til Syrien har de to præsidenter besluttet at »aktivere dialogen mellem de to landes udenrigsministeriers chefer [Tillerson og Lavrov], der vil søge forskellige muligheder for at sikre våbenhvileprogrammet, stabilisere og kontrollere det«, lyder erklæringen. »Målet er at skabe baggrunden for, at der kan lanceres en reel fredsproces i Syrien. Dette betyder, at Ruslands og USA's udenrigsministre ville informere deres ledere om fremskridt i denne henseende.«

Erklæringen fra Det Hvide Hus sagde, at de to ledere aftale, at »alle parter må gøre alt, de kan, for at afslutte volden« i Syrien, og at Trump og Putin også diskuterede samarbejde omkring nedkæmpelse af islamiske kæmpere i hele Mellemøsten. »Det var en meget god samtale og inkluderede diskussionen om sikre zoner, eller deeskaleringszoner, for at opnå vedvarende fred af humanitære og mange andre grunde«, lød det.

Trump og Putin var også for at arrangere et personligt møde omkring tidspunktet for G20-topmødet i Hamborg i juli, iflg. erklæringen fra Kreml.

Denne telefonsamtale, den første, siden man fik Trump til at angribe en syrisk flyvebase på basis af falske efterretninger fra briterne, burde gøre det muligt for Trump at vende tilbage til sin oprindelige plan om at arbejde tæt sammen med Rusland om krigen mod terrorisme.

Trump sætter ind for fred i Asien; New York Times råber på krig

Leder fra LaRouche PAC, 2. maj, 2017 – Det bliver i stigende grad klart, at præsident Trump, sammen med Kinas præsident Xi Jinping og Ruslands præsident Vladimir Putin, tager skridt til at afslutte krisepunkterne i Eurasien, der havde bragt verden til randen af krig under præsident Obama, og som briterne og deres aktiver desperat har forsøgt at bruge igen i dag for at bryde Trumps samarbejde med Rusland og Kina.

Som en sydkoreansk analytiker sagde i sidste uge, så har Trump en politik for Nordkorea, der er meget tæt på den politik, der føres af de førende kandidater til præsidentskabet i Sydkorea i det forestående valg den 9. maj: hav en større pind, men tilbyd en større gulerod.

Alt imens Trump-administrationen har aktiveret THAAD-missilsystemet i Sydkorea og gennemfører øvelser i området med et hangarskib, B-1 bombefly og atomubåde, erklærer Trump samtidig højlydt for verden, at han samarbejder tæt med

præsident Xi, og at han ønsker at forsikre Nordkorea om, at USA ikke truer med »regimeskifte« imod Kim Jong-un-regeringen. Hans udtalelser mandag om, at han ville være villig til at møde Kim Jong-un personligt under passende omstændigheder, er blevet mødt med hysteri i den vestlige presse, og deres respons til Trumps opringning til den filippinske præsident Rodrigo Duterte, hvor han inviterede ham til at besøge Det Hvide Hus, sendte *New York Times* og andre ud i hysteriske krampetrækninger.

Men hvad repræsenterer disse skridt? Koreakrisen blev skabt af Bush- og Obama-administrationerne, der saboterede hver eneste aftale, der blev opnået med Nordkorea, og førte til Obamas vanvittige »strategiske tålmodighed« – altså, en afvisning af at forhandle med Nordkorea, med mindre de gjorde præcis, som de fik besked på, samtidig med, at han opbyggede en massiv militærstyrke og forøgede sanktionerne. Målet var Kina, ikke Nordkorea. Bush og Obama var henrykte over at have et atombevæbnet Nordkorea, som gav en undskyldning for at opbygge en massiv militær ring rundt om Kina og Rusland.

Nu arbejder Trump sammen med Kina. Der er ikke længere grund til at drive Nordkorea til fjendtlige reaktioner med atomvåben. Som udenrigsminister Rex Tillerson sagde i sidste uge, så må vi overbevise Pyongyang om, at vi ikke tilsigter regimeskifte, men blot en fredelig atomafrustning af Koreahalvøen.

Det samme gælder for Filippinerne. Den tidligere filippinske regerings unødvendige provokation af Kina, hvor de sendte spørgsmålet om suveræniteten over øerne i det Sydkinesiske Hav til en forudindtaget vestlig domstol, uden kinesisk deltagelse, retfærdiggjorde Obamas deployering af en stærk militærstyrke til området. Med valget af Duterte endte denne krise, og Filippinerne arbejder nu tæt sammen med Kina, og ligeledes med USA. Både Filippinerne og USA befinder sig nu under et fornuftigt lederskab, der afviser galskaben med verdenskrig mellem atommagter.

I dag havde Trump en lang telefonsamtale med præsident Putin, hvor de aftalte at arbejde tæt sammen om udarbejdelse af en fredelig, politisk løsning på brændpunkterne i Nordkorea og Syrien. Dette forfærder briterne, der troede, de med held havde forgiftet Trumps plan om at blive venner med Putin, gennem deres løgne om, at Assad havde brugt kemiske våben, og som fik Trump til at bombe en syrisk flyvebase.

Naturligvis beskriver *New York Times*, Det britiske Imperiums stemme i USA, Xi Jinping og Putin som diktatorer og hævder, at Trump er en tyran, fordi han vil være venner med dem, eller med andre »autoritære diktatorer«, såsom Duterte, Egyptens el-Sisi eller andre, der trodser den britiske imperieopdeling af verden i fjendtlige lejre, og som kun er interesseret i at bekæmpe terrorisme, og ikke andre nationalstater. Dette er i realiteten landene i den Nye Silkevej, der ønsker at arbejde sammen som venner i opbygningen af en verden, der er menneskeheden værdig.

Trump har hidtil endnu ikke meddelt, om han vil deltage i det Internationale Bælt & Vej Forum, der finder sted i Beijing den 14. – 15. maj, og hvor ledere fra 100 nationer vil mødes for at diskutere menneskehedens fremtid, baseret på gensidig udvikling, lindring af alvorlig fattigdom (som Kina næsten har opnået), og en verden, der er fri for krig og terrorisme. Som Helga Zepp-LaRouche sagde den 13. april, hvis Trump går frem med at bringe USA ind i den Nye Silkevej, vil han blive husket som en af de største amerikanske præsidenter. Selve begrebet om Imperium, om en verden, der består af tilhængere af Darwins teorier (den stærkeste overlever) og nationer, der fungerer på samme måde som i dyreverden, hvor man kæmper om fordele på den andens bekostning, kan én gang for alle deponeres i den historiske skraldespand. Menneskeheden kan dernæst gå fremad mod sin sande bestemmelse med at opbygge en retfærdig og fremgangsrig verden, og med fremme af menneskehedens opdagelser i rummet, samt skabe en videnskabelig og kulturel renæssance blandt alle folkeslag.

Ruslands ambassadører til Nordkorea og Kina om krisen over Korea

2017, 1. maj – Den russiske ambassadør til Nordkorea, Alexander Matsegora, sagde, efter et møde med den nordkoreanske viceudenrigsminister han Song Ryol den 30. april, til TASS, at han »opfordrede sine koreanske modparter til at udvise tilbageholdenhed og afstå fra handlinger, der kunne optrappe spændingerne i dette område«.

Han Song Ryol mener, at optrapning i Koreahalvøen blev forårsaget af »de amerikansk-sydkoreanske øvelser rettet mod DFK (Demokratiske Folkerepublik Korea) sammen med USA's koncentration af strategiske våben«. Han fortsatte med, at Nordkorea »vil blive ved med at træffe forholdsregler til at styrke de nationale atomafskrækkelsesstyrker for at forsvare landets suverænitet og vitale rettigheder, så vel som fred på halvøen«.

I mellemtiden rapporterede TASS ligeledes, at den russiske ambassadør til Kina Andrei Denisov til reportere den 30. april sagde: »USA's militære pres mod Nordkorea fremprovokerer blot skridt til gengældelse fra Nordkoreas side. Under Trump (-s præsidentskab) har Nordkorea allerede affyret missiler ni gange ...

»Vi opfordrer til, at de allerede eksisterende formater genoptages, først og fremmest sekspartforhandlingerne« om atomafrustning af Koreahalvøen, sagde den russiske ambassadør og understregede, at den kinesiske side siger, der ikke er noget alternativ til dette format. »Blot hvilke initiativer

som helst vil ikke fungere, siger kineserne.«

Denisov sagde, at Ruslands og Kinas holdning til de nordkoreanske atomvåben næsten er sammenfaldende med begge landes støtte til FN's Sikkerhedsråds resolutioner, der pålægger Pyongyang sanktioner. De vil aldrig støtte Nordkoreas missil- og atomprogrammer, da disse udgør en direkte trussel mod sikkerheden og også provokerer USA til at øge forsvarskapaciteter, der »i realiteten har offensivt potentiale«, sagde han. Fornuftige argumenter, som både vi og Kina gentagne gange har fremført, virker ikke nu, men det betyder ikke, at vi ikke bør fortsætte med at overbevise andre«, sagde han.

Trump er måske ved at bryde fri af den britiske krigsfælde: Hvad hans næste skridt må være

Leder fra LaRouche PAC, 1. maj, 2017 – Præsident Donald Trumps erklæring i dag om, at han er villig til at forhandle fred direkte med Nordkoreas Kim Jong Un – hvilket vil forskaffe de største, løgnagtige medier i London, New York og Washington et nervøst sammenbrud – er begyndelsen til, at præsidenten muligvis vil bryde ud af en britisk krigsfælde. »Under de rette omstændigheder«, sagde han, og disse omstændigheder kunne meget vel være præcis de *multilaterale*, direkte forhandlinger, som præsidenterne Xi og Putin arbejder så hårdt

på.

Kina og Rusland – de nationer, som den britiske elite har forsøgt at drive Trump til krig med. Den britiske regerings Boris Johnson og Michael Fallon har gentagne gange meddelt, at de med sikkerhed vidste, at Trump stod for at gå i krig mod Nordkorea, ligesom de, kortvarigt, havde puffet ham ind i en krigsfælde i Syrien.

Det er af presserende betydning, at alle Trump-tilhængere forstår dette og lægger yderligere pres på ham for at undfly briternes dødbringende »geopolitik«.

Hans destination bør være Beijing, 14.-15. maj, sammen med 30 andre statsoverhoveder og 101 nationale delegationer i Bælt & Vej Forum. Det er samarbejde med Kina om økonomisk udvikling på verdensplan, inklusive en ny økonomisk infrastruktur i USA.

Præsidenten overrumplede Wall Street i samme interview i det ovale kontor ved at sige, at han ønskede at bryde Wall Street-bankerne op med det »21. århundredes Glass-Steagall«. Ingen tvivl om, at de vil tilbyde Barack Obama endnu mere – en halv million pr. tale – for at angribe Trump. Fra og med G20-mødet i februar 2009 i London fulgte Obama den britiske, politiske ledelse: Bankredning (bailout) til alle storbankerne, og vedtagelse af hvad som helst, blot IKKE Glass-Steagall. Dét ville sætte en stopper for Londons rolle og verdens imperie-finanscentrum.

Hvad der er vigtigere, så ville dette smide Wall Street-bankernes spekulative derivater og »kasino«-operationer ud af støtte fra skatteborgerne og statslig garanti og overlade dem til at gå fallit, hvis de vil gå fallit. Med en enorm gældsboble i foretagender og selskaber på \$14 billion, der er begyndt at gå i betalingsstandsning og nu truer med at gå fallit, er dette det afgørende, første skridt til at vende tilbage til en økonomisk genrejsning. Som stiftende chefredaktør for *EIR*, Lyndon LaRouche, i dag sagde om Trumps

interview: »Dette finanssystem har været komplet degenereret, et svindelnummer, siden et godt stykke tid før krakket, som jeg forudsagde i begyndelsen af 2007. Man må simpelt hen skaffe sig af med det.«

Præsidenten tager skridt til at undfly den dødbringende, britiske fælde med geopolitik og krig, som – siden FDR – kun JFK og Ronald Reagan er brudt fri af, i det mindste delvist. Den ene blev myrdet, den anden næsten myrdet. Det er et spørgsmål om liv og død for nationen, at præsident Trumps tilhængere forstår, hvad han er oppe imod, og hvad hans næste skridt må være.

Imperiet ØNSKEDE, at Nordkorea skulle udvikle atomvåben.

EIR kortvideo, 1. maj 2017

**RADIO SCHILLER 1. maj, 2017:
Nordkorea: Det vigtigste er,
at Trump og Kinas**

præsident Xi er begyndt at tale sammen

https://soundcloud.com/si_dk/nordkorea-det-vigtigste-er-at-trump-og-kinas-praesident-xi-er-begyndt-at-tale-sammen

Kina og Rusland opfordrer indtrængende til diplomatisk løsning på krisen i Nordkorea under debat i FN's Sikkerhedsråd

29. april, 2017 – Gårsdagens diskussion i FN's Sikkerhedsråd af krisen i Korea straffede generelt Nordkorea for dets overtrædelser af FN-resolutioner, men der lød også mange advarsler om faren for, at krisen eskaleres til krig, fra Kina og Rusland, og andre.

Den kinesiske udenrigsminister Wang Yi advarede om, at, »hvis spørgsmålet om Halvøen ikke sættes under effektiv kontrol, og i tilfælde af uventede hændelser, er det højst sandsynligt, at situationen vil tage en drastisk drejning til det værre og optrappes ud af kontrol ... Vi må forblive forpligtet til dialogens og forhandlingens vej. Anvendelse af magt løser ikke uoverensstemmelser og vil blot føre til større katastrofer«, bemærkede Wang.

Den russiske repræsentant, viceudenrigsminister Gennady Gatilo, erklærede, at, »Nordkorea har handlet upassende« ved at overtræde FN's resolutioner, osv. »Samtidig er anvendelsen af militærmagt absolut uacceptabel«, sagde han, »da det er fuldt af katastrofale konsekvenser for Koreahalvøen og hele Nordøstasien«. Hvis man ikke finder en diplomatisk løsning, kunne det føre »til de forfærdeligste konsekvenser«. Gatilov sagde, at »krigerisk retorik sammen med en urimelig opvisning af muskler får alle i verden til at spørge sig selv, om der kommer krig. Det er ingen hemmelighed, at, midt i spændingerne, kunne ethvert tankeløst skridt resultere i forfærdelige konsekvenser«.

FN's generalsekretær Antonio Guterres advarede også om faren for krig: »Jeg er oprørt over risikoen for en militær optrapning i området, inklusive gennem fejlberregning eller misforståelse.«

Efter sammentrædet i FN's Sikkerhedsråd sagde Nordkoreas viceudenrigsminister Kim In Ryong til AP, at ideen om at bruge sanktioner og trusler for at få den Demokratiske Folkerepublik Korea til at opgive sine atomvåben, er »en vild drøm«. D.F.K., sagde han, ville aldrig forhandle deres 'nukes' som en del af »politiske studehandler og økonomiske aftaler«. Han gentog D.F.K.'s stående politik om, at, når USA først stopper sine fjendtlige aktiviteter, »vil alle løsninger være mulige«.

Foto: Ruslands viceudenrigsminister Gennady Gatilov i FN's Sikkerhedsråd: 'Nordkorea har handlet upassende.'

Nordkorea lancerer endnu en

mislykket missiltest

29. april, 2017 – Nordkorea har affyret endnu et missil, som igen mislykkedes og demonstrerer landets ret ringe missilkapaciteter. »Nordkorea affyrede et uidentificeret missil fra et sted i nærheden af Pukchang i Pyeongannam-do i nordøstlig retning, omkring kl. 5:30 i dag«, sagde Soeuls generalstabschef i en erklæring, der blev udsendt af det lokale nyhedsbureau Yonhap i dag. Missilet eksploderede få minutter efter affyringen, ligesom den forudgående test for næsten to uger siden.

Den Amerikanske Stillehavskommando bekræftede, at missilet ikke forlod nordkoreansk territorium og ikke blev anset for at være en trussel mod USA.

Præsident Donald Trumps respons var et Tweet: »Nordkorea udviser manglende respekt for Kinas og dets højt respekterede præsidents ønsker, da det lancerede et missil, selv om det mislykkedes, i dag. Dårligt!«

Kinas Global Times skriver meget skrap lederartikel om Nordkorea

28. april, 2017 – Kinas partiavis, *Global Times*, udgav sent i går en lederartikel, der advarer om, at, hvis Nordkorea fortsætter med sine atomvåben- og missiltests, »er Kina nødsaget til at støtte mere barske resolutioner mod dette land«. Lederartiklen, der følger i kølvandet på mere intense diskussioner mellem USA og Kina, bemærker, at relationerne

mellem Beijing og Pyongyang allerede har lidt skade pga. atomvåbenkrisen. »De nuværende bilaterale relationer bør først være normale, land-til-land, og baseret på dette kan de forme et nært venskab«, lyder lederartiklen. »Men forudsætningen er, at Kinas nationale interesser ikke krænkes, og at Beijing ikke skal betale prisen for Pyongyangs ekstreme politikker.« Alt imens Nordkoreas konflikt er med USA, »så gennemfører Pyongyang atomvåbentests blot 100 km fra den kinesiske grænse, og dette truer sikkerheden i det nordøstlige Kina«.

»Nordkoreas udvikling af atom- og missilteknologier har også intensiveret situationen i Nordøstasien og givet Washington en undskyldning for at forstærke sin militære deployering i dette område. Dette betyder, at Kina ikke kan være en passiv tilskuer«, fortsætter *GT*. »Kina bør stå fast på sin opposition mod Nordkoreas atomprogrammer. Selv om Beijing og Washington har forskellige strategiske beregninger, så har de fælles interesser mht. opposition mod Pyongyangs udvikling af atom- og missilteknologier. Beijing lægger pres på Pyongyang for at sikre sine egne nationale interesser snarere, end at det arbejder for Washington.« Men, hvis Pyongyang opgiver sit atomprogram, »kan de bilaterale relationer let igen blive normale«.

Kinas mål er at suspendere både Nordkoreas atomtests og de amerikansk-sydkoreanske militærøvelser. »Beijing håber at maksimere alle de berørte parters interesser«, slutter lederartiklen. »Men, skulle det sluttelig slå fejl, har Kina stadig evnen til at udføre gengældelse over for enhver side, der måtte overskride den røde linje.«

Foto: Flyveoperationer om bord på USA's hangarskib Carl Vinson i sidste uge. Hangarskibet og andre krigsskibe er på vej mod Koreahalvøen i et forsøg på at afskrække Nordkorea fra at teste atomvåben eller affyre missiler. (CreditMattBrown/U.S. Navy, via Associated Press)

USA's udenrigsminister Tillerson kræver ny fremgangsmåde over for Nordkorea

28. april, 2017 – USA's udenrigsminister Rex Tillerson kom i dag, i en tale for FN's Sikkerhedsråd, med et krav om en ny fremgangsmåde over for Nordkorea, en fremgangsmåde, der øger det diplomatiske og økonomiske pres på Pyongyang, men som stadig tilbyder muligheden for en forbedring af omstændighederne i Nordkorea.

»Det internationale samfund har for længe været reaktivt med hensyn til Nordkorea. Den tid må nu være forbi«, sagde Tillerson. »At undlade at handle nu med hensyn til det mest presserende sikkerhedsspørgsmål i verden, kunne medføre katastrofale konsekvenser.« Han fremførte, at, pga. Nordkoreas fremskridt med sit atomvåbenprogram, er der ingen tid tilbage til at handle i, og yderligere pres må derfor lægges på dem nu.

»Vores mål er ikke regimeskifte. Det er heller ikke vores ønske at true det nordkoreanske folk eller destabilisere det asiatiske Stillehavsområde«, fortsatte Tillerson. Han bemærkede, at USA i årenes løb har trukket sine egne atomvåben ud af Koreahalvøen, og »Siden 1995 har USA ydet Nordkorea bistand for \$1,3 mia., og vi ser frem til at genoptage vore bidrag, når Den Demokratiske Folkerepublik Korea først begynder at nedtage sine atomvåben- og missilteknologi-programmer. ... Nordkorea må tage konkrete skridt til at reducere den trussel, som dets ulovlige våbenprogram udgør for

USA og vore allierede, før vi kan begynde at overveje forhandlinger.«

Tillerson krævede, at FN-medlemsstaterne udfører tre handlinger, med start i dag. For det første, at FN's resolutioner vedr. Nordkoreas atomvåbenprogram fuldt ud implementeres. For det andet, så kræver USA, at andre lande nedgraderer eller suspenderer deres diplomatiske relationer med Pyongyang, som en måde til at begrænse de resurser, som regeringen kan få til sit atomvåbenprogram. For det tredje, så må Nordkoreas finansielle isolation øges gennem yderligere sanktioner, der er rettet mod organisationer og personer, der støtter Nordkoreas atomvåbenprogram og andre våbenprogrammer. Her er Kina særlig vigtig pga. den »enestående« økonomiske indflydelse, Kina har over Nordkorea, sagde Tillerson.

»USA og Kina har haft meget produktive udvekslinger om dette spørgsmål, og vi ser frem til yderligere handlinger, der bygger på, hvad Kina allerede har gjort«, sagde Tillerson.

Forud for sin tale for FN's Sikkerhedsråd afviste Tillerson, i et interview med NPR, regimeskifte som en mulighed og åbnede en dør til nye veje i relationerne med Nordkorea. USA's mål på halvøen, sagde han, er en fuld og hel atomafrustning, og de er USA's eneste mål.

»Vi har ingen røde linjer«, sagde han. I øjeblikket drejer det sig om målet, sagde han. »Hvis man lytter til nordkoreanerne og regimet i Pyongyang, så er deres begrundelse for at have atomvåben, at de mener, det er deres eneste vej til at sikre deres regimes fortsatte eksistens. Det, vi håber at overbevise dem om, er: I behøver ikke disse våben for at sikre jeres regimes eksistens.« USA's mål er meget klare, men det samme er det, der ikke er USA's mål. »Vi søger ikke regimeskifte; vi søger ikke regimets kollaps; vi søger ikke en accelereret genforening af halvøen«, sagde han. »Vi søger en atomvåbenfri Koreahalvø – og igen, dette er ligeledes helt i overensstemmelse med de mål, andre i området har.«

<https://www.state.gov/secretary/remarks/2017/04/270544.htm>

Foto: USA's udenrigsminister Rex Tillerson taler for FN's Sikkerhedsråd, 28. april, 2017.

Kina advarer om 'utænkelig' Koreakrig

27. april, 2017 – Under en pressekonference i Berlin sammen med den tyske udenrigsminister Sigmar Gabriel, opfordrede Kinas udenrigsminister, Wang Yi, indtrængende USA og Nordkorea til at trække sig tilbage fra en krig, som ville have »konsekvenser, man ikke kan forestille sig«. »Jeg må endnu engang understrege, at sikkerhed og stabilitet er meget skrøbelige i øjeblikket«, sagde han. »Og der er stor fare for, at nye hændelser, nye konflikter når som helst kan bryde ud. Jeg mener, at vi ikke kan tolerere så meget som 1 % mulighed for krig. Nordkorea er ikke ligesom Mellempøsten. Hvis der udbryder krig på Koreahalvøen, så står vi over for alvorlige konsekvenser, vi ikke kan forestille os. Det er derfor i vores fælles interesse at mindske risikoen for en krig.«

Gabriel på sin side udtrykte støtte til Kinas bestræbelser på at finde en fredelig løsning, men sagde, at de første skridt må komme fra Pyongyang. Han anklagede Nordkorea for at hæve indsatsen med missiltrusler og atomprøvesprængninger, som er en overtrædelse af FN-resolutioner. Med henvisning til Kinas plan om at reducere spændinger, sagde Gabriel: »Jeg mener, at dette kan være et første skridt, i det mindste for at forhindre yderligere eskalering af spændinger.«

Sputnik rapporterede i dag separat, at Kinas Centrale Militærkommissions afdeling for generalstabschefernes vicechef

sagde, at Kina foreslår, at der finder et samtidigt stop for Nordkoreas program for atomvåben, og de fælles, amerikansk-syd-koreanske militærøvelser, sted. »Kina har foreslået, at man samtidig suspenderer Nordkoreas aktiviteter for at udvikle atomvåben og missiler, og suspenderer de storstilede militærøvelser«, sagde generalmajor Shao Yuanming ved den Sjette Moskva Internationale Sikkerhedskonference.

Foto: Den kinesiske udenrigsminister Wang Yi (venstre) og den tyske udenrigsminister Sigmar Gabriel under deres fælles pressekonference i Berlin, 26. april, 2017. (Xinhua/Wang Qing)

Vi befinder os midt i en kamp for USA's sjæl.

»Hvorhen, USA:

Ny Silkevej, eller Atomkrig?«

LaRouche PAC Internationale

Webcast,

28. april, 2017

Vi befinder os midt i en kamp for USA's sjæl, for det amerikanske præsidentskabs sjæl. Vi ser denne kamp blive mere intens over spørgsmålet, »Hvorhen, USA?«, med den titel, som Helga Zepp-LaRouche gav den nylige Schiller Institut-konference i New York City – »Hvorhen, USA: Ny Silkevej, eller Atomkrig?«. Der er i løbet af den seneste måned, siden det meget ukloge angreb, som Trump-administrationen beordrede mod Syrien, sket det, at det er kommet offentligt frem, at der

rent faktisk finder et britiskanført kup sted i USA imod Trump-administrationen. Indholdet er de løgne, de fabrikerede efterretninger, der er kommet fra britisk efterretning og er blevet bulldozet hen over præsident Trump; meget på samme måde, som Tony Blair brugte løgnene om maseødelæggelsesvåben i 2003 for at bringe USA ind i Irakkrigen.

Vi må bruge det bedste fra alle kulturer og skabe en virkelig universel renæssance!

Vært Matthew Ogden: God aften; det er 28. april, 2017; jeg er Matthew Ogden; velkommen til vores LPAC webcast fredag aften, her på larouchepac.com. Med os i studiet i dag har vi en særlig gæst, Mike Billington fra *Executive Intelligence Review (EIR)*, som vi har inviteret i dag pga. af den aktuelle, strategiske situations ekstraordinære natur.

Vi står naturligvis blot to uger fra det meget betydningsfulde Bælt & Vej-topmøde, der finder sted i Beijing, Kina, den 14. og 15. maj; og det er altså præcis to uger fra i morgen. Flere dusin statsoverhoveder fra lande i hele verden har bekræftet deres deltagelse. Som vi har rapporteret, så er den russiske præsident Putin inviteret som æresgæst til at deltage i Bælt & Vej-topmødet. Vi fortsætter vores kampagne for at opfordre præsident Donald Trump til at deltage i dette topmøde, som særlig gæst; og for at bruge det som hans mulighed for at gengælde præsident Xi Jinpings tilbud om, at USA kan gå med i det nye paradigme for udvikling og fred, som repræsenteres af Bælt & Vej, eller den Nye Silkevej.

Vi befinder os midt i en kamp for USA's sjæl, for det amerikanske præsidentskabs sjæl. Vi ser denne kamp blive mere intens over spørgsmålet, »Hvorhen, USA?«, med den titel, som Helga Zepp-LaRouche gav den nylige Schiller Institut-konference i New York City – »Hvorhen, USA: Ny Silkevej, eller Atomkrig?«. Der er i løbet af den seneste måned, siden det

meget ukloge angreb, som Trump-administrationen beordrede mod Syrien, sket det, at det er kommet offentligt frem, at der rent faktisk finder et britisk-anset kup sted i USA imod Trump-administrationen. Indholdet er de løgne, de fabrikerede efterretninger, der er kommet fra britisk efterretning og er blevet bulldozet hen over præsident Trump; meget på samme måde, som Tony Blair brugte løgnene om maseødelæggelsesvåben i 2003 for at bringe USA ind i Irakkrigen.

Men dette var ikke et enestående tilfælde for Irak i 2003, eller for Syrien i 2017. Dette er den måde, hvorpå briterne har spillet deres imperiespil i det ene årti efter det andet; de har brugt USA som deres dumme kæmpe, med det formål, fortsat at holde verden opdelt. Denne del-og-hersk-strategi har været en britisk imperiestrategi i århundreder, og tiden er inde til, at USA bliver intelligent og siger, »Det er slut! Vi vil ikke lade os bruge på denne måde; og vi vil tage imod det Nye Paradigme med 'win-win'-samarbejde«. Briterne og deres rejsekammerater i USA har sandelig været meget ligefremme i deres forsøg på at destabilisere og vælte Trump-administrationen, fordi de var meget bange for, at han ville gennemføre, hvad han har sagt. Ikke flere regimeskift; ikke flere imperialistiske krige, og vi vil samarbejde med Rusland og med Kina. Det sidste var lidt mere komplekst, men det om Rusland var meget klart. Men som vi ved, så har præsident Trump og præsident Xi Jinping fra Kina, siden topmødet med præsident Xi, haft meget tætte, personlige relationer og har regelmæssigt haft samtaler. Denne kommunikationskanal er afgørende, især med det brændpunkt, som nu er vokset frem direkte på Kinas grænse, i tilfældet Nordkorea.

Vi vil bruge tilfældet Nordkorea som en case study, men i sammenhæng med denne meget bredere opfattelse af opgøret over, hvilket system, der i fremtiden vil styre verden: det imperialistiske del-og-hersk, eller et nyt 'win-win'-paradigme for fred og udvikling. I denne sammenhæng har vores gæst her i dag, Mike Billington, netop udgivet en ny artikel, som er en

meget vigtig artikel, I bør læse . Den er meget klar. Den har den provokerende titel og stiller spørgsmålet, »Hvorfor er Korea ikke allerede genforenet?«.

(Artiklen findes i EIR's seneste nummer, men er kun tilgængelig for abonnenter. Andre artikler kan læses gratis – se knappen EIR på vores hjemmeside. Du kan henvende dig til vores kontor mht. at tegne abonnement på EIR, tlf. 35 43 00 33 – red.)

Hermed giver jeg ordet til Mike og lader ham gennemgå lidt af indholdet, de aktuelle udviklinger, og så spørgsmålet, som han fremlægger i sin artikel:

(engelsk):

MICHAEL BILLINGTON: Thank you, Matt. In fact, the purpose of this article was to show that the answer to that question is that there is {no} legitimate reason that Korea is not peaceful and at least on the way to reunification already. I'll review some of that material here. But let me start. There were some extraordinary developments today; so let me give a short update on the crisis. It has to be noted that this is a very serious crisis, in the sense that were something like what happened with Syria, where Trump was – as Matthew said – lied to coerced into carrying out an attack against Syria for absolutely no reason; on totally false intelligence. Were that to happen in Korea, this would not be like an attack on an airbase in Syria. This would lead to a total disaster throughout all of East Asia and

perhaps

even global nuclear war. Whether or not they could take out North Korea's nuclear capacities, North Korea – as I'm sure people know, because it's all over the press – they have massive

conventional capacity. Their armaments lie a total of 30 miles

from the capital [of South Korea] Seoul, this beautiful, developed, advanced city; which could be just absolutely wiped out if there were a war. And they could possibly attack even Japan, let alone US bases within South Korea; so this would be a

move of insanity. The Japanese and the South Koreans know this

very well. I should point out that our friends in South Korea note that there is no panic in South Korea; because they've been

through these kinds of things before, and they simply assume that

nobody is crazy enough to launch a preemptive attack on North Korea.

But, because of what happened in Syria, a lot of people – including all of us – were very concerned that the British might

pull off another stunt and get Trump to go with this. What happened today is extremely important. Trump himself did an interview with Reuters, in which he said on North Korea, "We'd love to solve things diplomatically, but it's very difficult. But Xi Jinping is playing a crucial role in this. I believe he's

trying very hard. I know he would like to be able to do something. Perhaps it's possible that he can't, but I think he'd

like to be able to do something." Then, most extraordinarily, he

said about Kim Jung-Un, the leader in North Korea and grandson of

the founder of North Korea, Kim Il-Sung, he said, "He's 27 years old. His father dies; he took over a regime. So, say what you want, that's not easy; especially at that age. Now I'm not giving him credit, or not giving him credit. I'm just saying it's a very hard thing to do. As to whether or not he's rational, I have no opinion, but I hope he's rational." So, this is useful. He then returned again to the fact that he has very good personal relations with Xi Jinping: "I feel that he's doing everything in his power to help us with a big situation. I wouldn't want to be causing difficulty right now for him; and I certainly would want to speak to him first before taking any action." Very useful.

Then Secretary of State Rex Tillerson, who chaired a meeting at the UN Security Council this morning of ministers, taking the place of that wacky lady we have in there right now speaking for the US too often. But Tillerson was not wacky; not at all. He was very clear in his presentation to the UN Security Council. He said, "For too long, the international community has been reactive in addressing North Korea. Those days must come to an end. Failing to act now on the most pressing security issue in the world may bring catastrophic consequences." Now, what does he mean to act now? The press headlines all over the world are "Trump and Tillerson Are Threatening War on North Korea; They Want To Act Now. It's the End of Strategic Patience", which

was
the policy of Obama. But keep in mind, “strategic patience”
was
not being patient; it was saying “We will not talk to North
Korea. We refuse to talk to North Korea; we simply sit back
and
constantly increase the sanctions, increase the military
build-up
around their border until they do what we say.” Which, of
course, they won’t do as long as they’re being threatened.
So, the question is, what does it mean to act now? Does it
not mean, let’s get back to talks, let’s negotiate. What the
President said about Kim Jung-Un is a very serious comment.
Here’s somebody who’s in a difficult position.
Then, Tillerson said the following: “Our goal is not regime
change. Nor do we desire to threaten the North Korean people,
or
destabilize the Asia-Pacific region. Since 1995, the US has
provided \$1.3 billion in aid to North Korea; and we look
forward
to resuming our contributions once the country dismantles its
weapons program.” Now that 1995 is a reference to something
called the Agreed Framework, which I’m going to mention when I
go
through some of the history on this.
Even more powerful, Tillerson – in an interview with NPR
before he went into the UN Security Council – said the
following: “You know, if you listen to the North Koreans,
their
reason for having nuclear weapons is that they believe it is
their only pathway to secure the ongoing existence of their
regime. We hope to convince them that you do not these
weapons
to secure the existence of your regime. We do not seek a
collapse of the regime. We do seek an accelerated
reunification
of the peninsula; we seek a de-nuclearized peninsula, and

China

shares this goal with us.”

Now these are very positive steps; and they refute the British headlines and the {Washington Post} and {New York Times}

headlines that say “Get ready. We’re going to have a war in Korea.” So, this I think is extremely important. Let me go through a bit, some of the history of this; because even in my reviewing to write this article, I was a bit astonished at how close we were, twice before, to having a peaceful relationship in

the Korean peninsula and potentially even being reunified or being on the course to reunification.

The key point, I think, is that the British assets in the White House over the last 16 years – Bush and Cheney, and then Obama, who served the British purpose of keeping the world divided East and West, as Matthew was pointing out. The key to

doing that was making sure the US did not have good relations with Russia, and making sure the US did not have good relations

with China. They used the South China Sea, they used Ukraine, they used Syria; all of these really had nothing to do with the

South China Sea or Ukraine or Syria. They had to do with preventing any potential for the US and Russia to work together,

and the US and China to work together. This is empire; that’s the way empire works to keep the world divided, especially the East-West divide.

Let’s go back to what Tillerson was referring to in 1995.

What happened was that the North Koreans were part of the UN Non-Proliferation Treaty and non-nuclear development agreements;

that they wouldn’t develop nuclear weapons. Then in the early ’90s, the IAEA – the International Atomic Energy Agency – believed that they were using small test reactor at Yongbyon.

It

was a graphite-moderated reactor which produces plutonium as a side-product of producing energy. So, they believed that they were hiding the plutonium being produced at the Yongbyon plant and using it produce weapons. This led to a very serious crisis.

The Clinton administration and their Defense Secretary at the time, William Perry – and I'll mention Perry a couple of times here – were very seriously considering a strategic take-out of the Yongbyon plant. Would that have been as serious as now?

I

don't think so, but it would have been very serious. What happened is quite interesting. Former President Jimmy Carter went to North Korea – supposedly on his own; I'm sure this was very carefully worked out with President Clinton. But he went on

his own; he met with Kim Il-Sung who was still alive at that time, the original head of North Korea. Out of that meeting, [they] came to an agreement that they would, through negotiations, come up with an agreement to solve the crisis; which they did. It was called the Agreed Framework of 1994. This was quite extraordinary. The North Koreans agreed to dismantle the Yongbyon nuclear plant and to stop construction on

two other plants that also were graphite and could produce plutonium. In exchange, the US built a nuclear plant for North

Korea. The US and the South Koreans were, and they began – they

didn't get very far – to build a large 1000-megawatt nuclear plant; but it was going to be a light water reactor that didn't

produce fuel for nuclear weapons. It was a safer form of a nuclear plant. In the meantime, they did provide oil, until they

got the nuclear plant going, for heating.

They agreed to start negotiations toward a peace agreement.

The US and North Korea are officially still at war. After the Korean War, there was not a peace agreement, but just an armistice to stop the fighting. Officially, there is no peace agreement; we do not have normal relations with North Korea. We're actually in a state of war with North Korea. Clearly, the North Koreans want to have a normal relationship with the US, not to be constantly threatened. It was agreed that that would happen. This was moving forward quite well; it was slow, there were problems. The US didn't live up to all its agreements; but it was moving forward.

Then, extremely importantly, in 1998, Kim Dae-jung was elected President of South Korea. Kim Dae-jung was a very interesting character; he had been a very strong opponent of the military regimes in South Korea. He had been thrown in jail several times, and there was a point where he was about to be executed; the US intervened and saved his life at that time. By 1998 things had changed; there was more of a move towards getting away from military regimes. They weren't exactly dictatorships; they were elected, but they were military regimes. Kim Dae-jung was elected. He immediately began to not only democratize domestic policies, but he set up something called the Sunshine Policy, which was we will work with North Korea on development; on opening up economic collaboration as the basis over the long term to establish peace between us and long-term reunification.

So, Kim Dae-jung was in power. William Perry, the Defense

Secretary – he had left being Defense Secretary by that time – but in a recent article on his history in all of this, said that

towards the end of the Clinton administration, they were working

to take that agreement even further. To have the North basically

swear that they were giving up all weapons programs, in exchange

for having a peace agreement and setting up normal relations between the two countries. It was so close that they had actually planned a Presidential visit to North Korea; that Clinton would visit North Korea.

Unfortunately, as William Perry points out, the Clinton administration ran out; and Bush and Cheney came in. You may remember that the Defense Secretary under Bush and Cheney was Colin Powell, a general; a fairly wise gentleman. He, in his first press conference, said we intend to engage with North Korea, and pick up where Clinton left off. Very important. The

{next day}, Bush – with Cheney behind him and Paul Wolfowitz around – said “There will be no engagement with North Korea. They’re a dictatorship.” Sounds familiar, right? Dictators. “We will not talk to them. There will be no engagement.” And Colin Powell was basically put in his place, and the whole process began to fall apart; at least in terms of the US working,

collaborating, and playing a key role in collaboration with North

and South Korea, and Russia and China and Japan.

In any case, Kim Dae-jung and the others – Russia, China, Japan, North Korea, South Korea – continued the process. They basically said OK, that’s what Bush and Cheney are saying; but this is the future lives of our country and really of the world.

They moved forward. Kim Dae-jung, by 2002, was successful in setting up an extraordinary process. I should mention here

that

Lyndon LaRouche's ideas through that period – 2000-2002 – were all over South Korea. One of our members, Kathy Wolfe, was going

back and forth; she was meeting with people in the government, around the government, cultural people in South Korea. You may

remember that 1992 was when Lyndon LaRouche first came up with the idea at the time of the fall of Soviet Union, that we should

build a New Silk Road; we should have a Silk Road which would bridge Europe, Russia, China, and bring them together around a development process by building the New Silk Road – what the Chinese called the Eurasian Land-Bridge.

So, Kim Dae-jung, the South Korean President, built a process he called the Iron Silk Road. I can assure you there was

an influence there; that term didn't come out of nowhere.

LaRouche had always said that the New Silk Road should go from Busan to Rotterdam. Busan is at the southern tip of South Korea.

In other words, it had to go through North Korea, through Russia,

and also through China into Europe. So, this idea of the Iron Silk Road was taking shape. It was taking shape so much – put that first map on [Fig. 1]. This is the map. The plan was to reconstruct two rail lines from South Korea into North Korea, which of course had been shut down. There was an armed Demilitarized Zone [DMZ] with fences on either side; and a no man's land in between. The idea was to build rail connections as

you can see on the map. One of them going through the West, that

would go up through Pyongyang and then into China. One that would head out towards the West and go up towards Russia into Vladivostok and hit the trans-Siberian railway in both directions, actually.

Indeed, they began this process. Kim Dae-jung went to the North and met with Kim Jong-Il, who was the son of Kim Il-Sung; who was in power. Kim Il-Sung literally died the year they signed the Agreed Framework; but his son continued it. They made this process; they built this process up. By 2002, they literally opened up the Demilitarized Zone fences in both of those spots. Both the North-South and the [inaud; 21:43]; they cut the DMZ fences. Soldiers from both the North and South went into the DMZ and began clearing the mines that were all over the place in the DMZ. They reconstructed the rail line between the two countries. In 2002 [Fig. 2] you had the extraordinary event of a railroad going across the DMZ; going from South Korea into North Korea. Symbolic, because there had to be a lot of construction on the rail lines to make them connect all the way through. But as you can see here, they had a big banner in the front; the Reunification of the Koreas. This was an extraordinary event, which we reported in {EIR} at some length; these pictures were in those articles back in 2002. It wasn't just the railroads. At the same time, Kim Dae-jung began an industrial park in North Korea – the Kaesong Industrial Park. This was across the border in North Korea with South Korean companies setting up factories in the North with North Korean labor. This grew to the point where recently there were 123 South Korean companies working in the North. This

was

obviously in the direction of setting up collaboration between the South Korean industry and the skilled but very poor workforce

in the North. So, this was proceeding forward.

They also set up six party talks. You've probably heard of the Six Party Talks. This was where Russia, China, Japan, North

and South Korea, and the United States began a series of talks to

try to regroup from the failure, the collapse, the shutdown by Bush and Cheney of the Agreed Framework. These meetings began.

I won't go through the details of what happened; it's tedious, because every opportunity that Bush and Cheney had to say that the North Koreans were cheating, the North Koreans are lying; you

can't trust these vicious dictators. Every opportunity they had

to sabotage forward direction; there were some positive agreements made. If you read the history of it from the US press, it'll say the North Koreans reneged. Well, it wasn't that

way. It was sabotage by Bush and Cheney every chance they got.

It went into the Obama administration and Obama continued sabotaging it every chance he got.

So eventually, these fell apart under Obama. Obama then began this so-called "strategic patience"; which meant no talks,

build up your military, impose sanctions. They might have said

that the purpose was that they expected the North Korean regime

to collapse; but that wasn't it at all. Bush and Cheney and Obama {wanted} North Korea to build nuclear weapons. Now why would somebody be so insane as to want North Korea to have

nuclear weapons? First of all, they knew that they wouldn't use them, or they'd be blown off the face of the map. William Perry, in his recent article, said the North Korean regime is reckless, but they're not crazy; they're not suicidal. If they were to use a nuclear weapon preemptively, they know that the country would be obliterated overnight and their leadership entirely killed. They're not crazy. But why would the West want them to have nuclear weapons? Because the target is not North Korea; it's China. As long as you have this bugaboo of North Korea threatening the world with their nuclear weapons, you can go ahead and build up a massive force around China, the way they were in Europe where they're building anti-ballistic missiles and moving NATO right up to the Russian border. Sending troops, tanks, planes right up to the Russian border. And in Asia doing the same thing, supposedly to counter North Korea. Most people have read about what's going on with these THAAD missiles. Literally just a couple of days ago, they actually set up the THAAD missiles in South Korea; claiming that these are needed for the defense of South Korea against the North. THAAD – this is Terminal High Altitude missiles. North Korea is 30 miles from Seoul; they don't need to send 8 ICBMs up into space and back down onto Seoul. The THAAD is useless against North Korea; it may be useless in general. But it's a threat to China and to Russia, because with that you have the X-band radar, which sees deep into Chinese territory and Russian Far East

territory.

Which thereby gives them an advantage in a potential first strike, where they could take out – they fantasize – they could

take out the counterstrike capacity of China. The Chinese and Russians are saying this destroys the balance; we're going to have to put something together to counter this.

The other thing to point out is the obvious fact that North Korea sees very clearly what happened to Iraq; what happened to

Libya. Two countries that voluntarily gave up their nuclear weapons program with all kinds of praise and promises from the West, although they lied about Iraq. But as soon as they did, their nation was bombed back to the Stone Age, their leaders killed, and their country turned over to warring terrorist forces.

So, the North Koreans are not crazy! And they're aware that, were they to give up their nuclear weapons program preemptively, they'd probably get the same regime change statement. Which is why it's so important Tillerson is saying we

are not going for regime change; which is what Trump had said throughout the campaign – that they weren't going to have regime

change. They also see that the targetting of China, they're aware of this, is part and parcel of this operation. You should

point out that the Obama administration had this TPP – this Trans-Pacific Partnership – which was also a part of the attempt

to isolate China. It didn't work; largely because the countries

there recognized that this was an attack on China, and they absolutely depend upon and appreciate the infrastructure development coming from China through the New Silk Road the New

Maritime Silk Road.

That's where this stood. And the last thing I'll bring up here is that the last administration in South Korea – Park Geun-hye; I'm sure that everybody has seen that she was recently impeached and thrown out of office. The impeachment was upheld by the Constitutional Court, and there's now an election which is taking place in less than two weeks on May 9; which makes it all the more absurd that the US deployed this THAAD missile system, literally few days before an election in which the candidates are both against the THAAD missile system. They rushed this in, in order to make it – hopefully, they think – make it impossible to be reversed. But we'll see. It was a foolish move by the US to ram this through.

But in any case, Park Geun-hye started her administration – this is the daughter of Park Chung-hee, who was the brilliant leader who brought Korea out from being one of the poorest nations on Earth to being one of the great industrial, nuclear power producing and exporting countries in the world. His daughter, Park Geun-hye, was elected President. But unfortunately, she was elected mostly on her name. However, she began her administration with what she called the Eurasian Vision. This was, in fact, part of the New Silk Road process. She saw working with Russia, China, and Japan, that Korea belonged to Eurasia; which obviously meant that it had to work through North Korea. Officially, the regime in the South under her and her predecessor were not allowed to have relations with North Korea, except for the Kaesong Industrial Park. But,

Park

Geun-hye allowed three major South Korean companies – Hyundai Merchant Marine, which is their biggest ship company; KoRail, which is their state rail company; and POSCO, a huge steel company – to have a consortium with Russia and North Korea. Literally, a consortium; a business agreement where the Russians rebuilt a port in the north of North Korea; rebuilt the railroad from Vladivostok down to that port. They were shipping Russian coal into North Korea, where it was picked up by a South Korean Hyundai ship; shipped to the South, put on South Korean rail and shipped to a South Korean steel mills. This was, again like the Kaesong, it was a model for the kind of collaboration which could lead towards long-term economic progress and development and trust; and lead towards a reunification. Then, without going into details, the North Koreans tested I think it was the fourth of their nuclear tests. Everybody knew it was going to happen for the reasons I said. They're not going to give this up unless they can get an honest pledge that there's not going to be a war, a regime change against them. They did; and unfortunately, Park Geun-hye who was weak, capitulated entirely to Obama. She shut everything down; shut down even the Kaesong Industrial Plant which had been up for 15 years, which killed their own industries. Shut down the [inaud; 31:25] process of the rail, and basically cut off all ties to the North

all together on behalf of Obama, on behalf of a war against China. Despite the fact that in 2015, she had gone to Beijing on

the 70th anniversary of World War II's victory against the Japanese and the Germans. She'd gone there and stood on the podium with Xi Jinping and Vladimir Putin; the three of them standing together, honoring the war victory. Then she comes back

and basically pulls the plug on the whole thing.

She wasn't impeached because of that; she was impeached because of a corruption case within South Korea. But I'm certain

to this led to the loss of any trust in her; that she'd undermined her own industries; that she'd capitulated to an American policy, that she was going ahead with this THAAD deployment. She lost the industry, she lost the left factions that were about to win the election, the more liberal side.

So,

this was a real disaster for South Korea, and potentially for the world.

Now, we have Trump; we have Xi Jinping; we have Abe in Japan working very closely with Putin. And we're going to have a new

regime in South Korea. I won't go into exactly who these guys are; but in general, both the leading candidates want to work with Russia and China and want to open up better relations with

the North. So, you have the geometry. If Trump goes with the Silk Road process, you have a geometry which is going to end this

last British outpost of destabilization and instability – this North Korea monster. The monster issue; it's not that North Korea is a monster. But this has served the British imperial purpose of keeping the US at a point of conflict with Russia and

China. If we can solve that, then all of Asia is now unified,

except for the North Korea issue. With the election in the Philippines of Duterte, his rejection of the war policy in the South China Sea, it basically united all the Southeast Asian countries; all ten of them are now united around working with China. Not cutting off ties to the US, but working with China.

So, you have tremendous potential; and it's all really coming down to the next very short period. Weeks, months at most. A lot of this is going to be determined in the very near

term. As LaRouche has always insisted, to look at any particular

crisis – like the North Korean crisis – you have to look at it in the context of the entire world; and certainly in the context

of the Eurasian potential of the New Silk Road. I think there's

every reason to be confident that some sort of talks are being discussed privately; not just threats. That this is going to move forward in the context of the Silk Road. As Matthew mentioned, if Trump were to go to this meeting on May 14 and 15,

Abe would probably then go from Japan; and there's no question that we would have a peace process that would be almost unstoppable, no matter what the British claim they're going to unleash.

So, this is a very great moment in history. A dangerous, but potentially great optimism is in hand.

OGDEN: And you can tell that the British are definitely very anxious of what could be lurking around the corner for the

future of their divide and conquer strategy. I know we were talking before the show, Mike, about the very appropriate and incisive statements that were made by the Russian representative

at that meeting at the United Nations Security Council.

Here's
the quote. This is the Russian Deputy Permanent
Representative
to the UN, Vladimir Safronkov, and he turned to Matthew
Rycroft,
who is the British Permanent Representative at the United
Nations
Security Council, and he said the following: "The essence is,
and everyone in the United Nations knows this very well, is
that
you are afraid. You have been losing sleep over the fact that
we
might be working together with the United States; cooperating
with the United States. That is your fear. You are doing
everything to make sure that this kind of cooperation be
undermined."

BILLINGTON: This has had a tremendous impact, because
people know that LaRouche has argued all the last 50 years,
that
the problem is the British Empire. Almost nobody of stature
has
ever acknowledged that continuing role of the British Empire
until this, really.
I learned today that Ambassador Rycroft, who was a close
ally and advisor to Tony Blair, and was one of the authors of
the
"dodgy dossier" which started the Iraq War in the first
place. I
learned today from our friends in England, that Rycroft was
meeting today with the head of the White Helmets; the
terrorist
so-called "humanitarian" group that works with al-Qaeda and
al-Nusra, and who provided the fake evidence of Assad carrying
out a chemical weapons attack. So, this is confirmation that
this open collaboration with a terrorist organization funded
by

the British, and functioning to try to start a war in Syria for which we can and must prevent that in league with this overall fight to bring about the New Silk Road, not a new war.

OGDEN: Let me end with this, and I'll let you respond to it. I think as everybody knows, a very significant personality in Korea and that area of the world, was the great US General Douglas MacArthur. In the aftermath of the original Korean War, Douglas MacArthur came back to the United States, and he reported back to Congress. This is a quote from MacArthur's speech to a Joint Session of Congress in 1951. I think it gets directly at the much broader point that Helga and Lyndon LaRouche have been making at the present time about what is really at stake, and what is necessary if we're going to move civilization into a new paradigm of survival. This is what Douglas MacArthur said: "Military alliances, balances of power, leagues of nations, all in turn fail; leaving the only path to be by way of the crucible of war. The utter destructiveness of war now blocks out this alternative. We have had our last chance. If we will not devise some greater and more equitable system, Armageddon will be at our door. The problem, basically, is theological and involves a spiritual recrudescence and improvement of human character that will synchronize with our almost matchless advances in science,

art, literature, and all material and cultural developments of the past 2000 years. It must be of the spirit if we are to save the flesh.”

So Mike, you were one of the speakers at the conference the Schiller Institute sponsored in New York City two weeks ago.

The subject of that conference was not only the diplomatic and strategic cooperation which is necessary between the United States and China right now, the United States joining the New Silk Road and the Belt and Road Initiative. It was also a dialogue of civilizations; a dialogue of the greatest parts of these two great cultures – European culture and Chinese culture.

In a form where Helga Zepp-LaRouche, in a really profound way, stretching across generations, across centuries, across millennia

really put the great German poet, the revolutionary poet and philosopher Friedrich Schiller in dialogue with the poet and philosopher who really is the basis of all of modern Chinese civilization – Confucius. That dialogue she set up between Friedrich Schiller and Confucius, speaking to each other across

the span of millennia and across literally two sides of the world, created the kind of image of mankind, the possibility of a

mankind which could emerge if we were to finally put an end to this imperial system of dividing the East and the West and bringing these two great cultures into a dialogue with each other.

So, you presented at that conference, and maybe just in that context

BILLINGTON: Those are available now. The new {EIR} that came out today has Helga’s speech and a speech by Patrick Ho, who

is a very good friend of ours from China, from Hong Kong, who

is

campaigning all over the world for the New Silk Road. It's three

conferences now that we've done together. He gave a presentation

then on Confucian thought and Western thought; but in that presentation, he showed a very serious problem which I had addressed over my long years of sabbatical leave in prison, where

I studied extensively the Chinese culture and the relationship between Confucian culture and the Western Christian Renaissance.

Patrick didn't take up that challenge for this speech; so he gave

a speech which fell prey to exactly what I then spoke about.

That speech is also in the {EIR} this week; or you can watch it

on the Schiller Institute website. It's very important, because

what I learned in studying this, is what the British set about –

as they do in every colony that they took over – in profiling the backward tendencies within that culture and then grasping those backwards tendencies that want to stay primitive, stay backwards; and defining those to be the natural ideology of that country.

In the case of China, they recognized that Confucianism was a very great threat to their ability to control and keep China backwards; because it's a vision like Platonism in the West.

And

as Helga had brilliantly shown, like the Renaissance thinking in

Europe that professed progress. It valued the mind of the individual as that which made him human; it's the creative power

of the human mind. Against that, the British said no, no,

Confucianism is keeping you backwards because it's formal and it's structured. You have to go back to the roots of Taoism, which basically tells the peasant that he's a happy peasant; he's happy not knowing about science and technology. Stay backwards.

Or the so-called "legalist" ideology which was punishment and reward; you treat people like animals. You punish or reward them like you do a dog, to make them do what you want them to do. The unfortunate reality is that the British deployed their top guns – especially Bertrand Russell – into China; especially when Sun Yat-sen came along promoting the American System. They sent Bertrand Russell in to poison that system; to denounce Confucianism; to promote the happy peasant and the Taoist ideology. Unfortunately, this was deeply ingrained into the Chinese culture, so that even today, Xi Jinping, who is fighting to bring that country forward, is faced with this kind of thought in China. And, what they presented to the Chinese as "Western thought" so-called, was not Leibniz and Schiller and Nicholas of Cusa; the people who gave us the Renaissance, who gave rise to modern science. But rather, they said, "We, the British, defeated you because we have wealth and power. How do we have wealth and power? It's that we believe in Darwinism, social Darwinism; that the strong must crush the weak. That's the way you get strong. So, if you want to be strong, then you should be like us and believe that Western thought – i.e., British empirical anti-human thought – is what you should aspire to. I won't go into more details, but I encourage you to read it; because these are fundamental debates. This question of

how

can we create a renaissance, which crosses every great culture;

because every great culture has great moments and bad moments, bad tendencies. Weak tendencies, and strong tendencies which honor the human creative power; the other which tries to keep people enslaved as master and slave. We have to pull out the best of every culture throughout the world. Islam; Judaism; Christianity; Confucianism; the Muslim tradition of the Baghdad

Caliphate. All of these are there – the Indian Gupta period. We can pull these together and have a Renaissance which is not this part of the world as opposed to that part of the world; but

is truly universal. Of man with a common aim for mankind as Helga likes to say.

This is within our grasp; this could truly be the end of war for all mankind. People say, “Oh, that’s naïve; because human nature is war-like.” Well, {human nature} is not; human nature

is creative. It’s the bestial imposition of this backward ideology on peoples which leads to wars. If we had a true, global renaissance based on science and technology, great culture

and great music, there’s no reason to think we could not end the

scourge of war once and for all; as that beautiful quote from Douglas MacArthur – which I’d never heard – clearly indicates. These are philosophic and theological issues; but they’re in our

grasp today. This is what the LaRouche Movement has been about

since its inception; and it’s now literally within our grasp.

OGDEN: Thank you very much, Mike. This material is available; Mike’s article is going to be published. This is in

the {Executive Intelligence Review}, and it will be made available through LaRouche PAC as well. As Mike said, all of the proceedings of that Schiller Institute conference in New York are also available. LaRouche PAC also made a video a couple of years ago on the question of the reunification of Korea and some of these initiatives from the 1990s and these reunification efforts. So, we'll make that video also available; it will be linked in the description of this video. But I think that's a wonderful discussion; and it's extraordinarily valuable for people to have this view, this depth of background. But also this vision of what is possible. Douglas MacArthur's point that in essence this is a spiritual, this is a theological question. Will mankind come to know himself as a creative species? Will we change the way that man views himself, which is what is necessary if we are to survive? The vehicle for doing that is this type of "win-win" development projects; that's the true name of peace. So, I think we have a wonderful microcosm in what we just used as a case study in Korea; but this type of thinking is what is so urgently necessary for the entire world. That's absolutely the value of what the LaRouche Movement has done over the last several decades, and continues to represent on this planet today. So thank you, Mike. And thank you all for tuning in, and please stay tuned to larouchepac.com.

Moskva Sikkerhedskonference – En meget farlig verden

26. april, 2017 – Den VI Moskva Sikkerhedskonference, som varer til og med den 27. april, begyndte i morges med indledende bemærkninger fra den russiske forsvarsminister Sergei Shoigu og en velkomsthilsen, der blev oplæst, fra præsident Putin. De mange talere præsenterede et skarpt billede af den krisesituation, som menneskeheden står overfor.

Ifølge Forsvarsministeriet deltager flere end 750 gæster, inklusive forsvarsministre, delegationer fra militærafdelinger, eksperter fra 86 lande, så vel som lederskab af FN, OSCE, SCO, CIS og ICRC.

I sine indledende bemærkninger sagde Shoigu, at, alt imens der er en udbredt diskussion om terrorisme, så har man ikke etableret koordineringen af terrorismebekæmpelse, og nødvendige beslutninger for at udrydde det er ikke blevet truffet. Af denne grund, sagde han, vokser flygningestrømmene, og oprørere strømmer med dem, med en henvisning til terrorhandlinger i hele Europa. Han henviste til de manglende resultater i stabiliseringen af Libyen, hvor national statsdannelse er blevet ødelagt af kollektive indsatser fra Vesten.

Med hensyn til Syrien sagde Shoigu: »Vi anser missilangrebet for at være en åbenlys overtrædelse af Folkeretten. Desuden udgjorde Washingtons handling en livsfare for vores militære personel, der har bekæmpet terrorisme i Syrien. I lyset af sådanne handlinger har vi truffet yderligere forholdsregler for at sikre vore styrkers sikkerhed«, sagde han. Men, fortsatte Shoigu, hvis USA er seriøs mht. at eliminere ISIS,

»er vi rede til at støtte deres indsats«, og tilføjede, at det »kun er muligt at ødelægge IS i Syrien gennem alle interesserede landes fælles handlinger«.

Udenrigsminister Sergei Lavrov tilføjede, at angrebet »forværrer de nuværende problemer og udskyder udsigterne til at etablere en bred anti-terrorismefront«, og han sammenlignede den aktuelle situation med de falske efterretninger i 2003 mht. Irak, der førte til landets ødelæggelse og fremkomsten af ISIS, idet han tilføjede, at der nu finder »lignende uforsigtige skridt« sted.

Russerne gentog deres krav om en fuld efterforskning af anklagerne om kemiske våben i Syrien.

Lavrov advarede også om, at deployeringen af USA/NATO missilforsvarssystemer rent faktisk kunne sænke tærsklen for atomkrig: »Antimissil-paraplyen kunne øge illusionen om usårlighed og straffrihed, og føre til fristelsen af at tage ensidige skridt i løsningen af globale og regionale problemer, inklusive reduktion af tærsklen for anvendelse af atomvåben.«

Om Ukraine sagde Lavrov: »Det er desværre krigspartiet, der hersker i Kiev: bevæbnede provokationer fortsætter på kontaktlinjen, hvilket bevises af rapporterne fra OSCE Særlige Overvågningsmission. Blokaden af Donbass forårsager ikke alene skade på denne region, men også på hele Ukraine.«

Om Korea sagde Lavrov: »Vi er enige i det globale samfunds konsoliderede position om Nordkoreas politik; der er imidlertid ingen tvivl om, at planer om anvendelse af militærmagt, som begynder at komme frem, er fulde af katastrofale konsekvenser for Koreahalvøen og hele Nordøstasien.«

Momentum for Glass-Steagall bag Wall Streets hysteri samtidig med, at momentum for Bælt & Vej Forum accelererer

Leder fra LaRouche PAC, 26. april, 2017 – Wall Street er tydeligvis på fortvivlelsens rand over momentummet for Glass-Steagall, ikke alene i Kongressen og i hele landet, men især i Det Hvide Hus. Tidligere chef for FDIC, William Isaac, og tidligere direktør i Wells Fargo, Richard Kovacevich, er troppet op til en kronik i Wall Street Journal i dag med overskriften, »De brodne argumenter for en Ny Glass-Steagall«, som lægger ud med et voldsomt angreb mod præsident Trumps chefrådgiver, Gary Cohn, for at støtte en Glass-Steagall opdeling af investeringsbanker og kommercielle banker.

»Dette er dybt skuffende«, klynker de, efterfulgt af et højtravende opspind om, hvordan »diversificering« af både kommercielle banker og investeringsbanker (dvs., ved at slå dem sammen), har skabt det nu »stabiliserede« banksystem, som en påberåbelse imod Glass-Steagall.

Sådanne desperate skrig fylder nu i bogstavelig forstand finanspressen hver dag. Det må antages, at de er udmærket klar over, at virksomhedernes og selskabernes gældsboble i USA nu er væsentligt større, end boblen på ejendomsmarkedet var forud for krakket 2008, og som nu nærmer sig \$14 billion, sammenlignet med \$11 billion og lidt småpenge, for huslånsboblen. Tidligere adm. direktør i Goldman Sachs, Nomi Prins, forfatter til *Alle the Presidents Bankers*, sagde til

EIR under et interview for nylig, at gældsboblen i foretagenderne nu er langt større end ejendomsboblen, der var gnisten til kollapset i 2008, og nu er vokset med 75 % i løbet af det seneste årti til næsten \$14 billion, og som næsten med sikkerhed vil eksplodere inden årets udgang. Selv IMF advarede forgangne weekend om, at en væsentlig stigning i rentesatserne kunne fremprovokere et kollaps i 20 % af de amerikanske foretagender. Der er panik i luften, og en løsning såsom Glass-Steagall ville betyde, at spekulanterne på Wall Street endelig langt om længe ville blive nødt til at finde sig en nyttig beskæftigelse, snarere end at få endnu en bailout, betalt af skatteborgerne, og samtidig ville den nyttige, kommercielle banksektor blive bevaret for atter at finansiere realøkonomien.

Men, for at redde USA's økonomi, må præsidenten også tilslutte sig den Nye Silkevej, nu, helst ved at deltage i Forum for Ét bælt, en vej (OBOR), som afholdes i Beijing 14.-15. maj. Den kinesiske ambassadør til USA, Cui Tiankai, fornyede den invitation, som præsident Xi Jinping udstedte under sit besøg med Trump, til, at USA's præsident kunne besøge Kina, og til, at USA kunne deltage i Bælt & Vej. China Daily citerede i sin rapport om ambassadør Cuis invitation Helga Zepp-LaRouche, der i sin tale ved Schiller Instituttets Forum den 13.-14. april i New York, med titlen, »Amerikansk-kinesisk samarbejde om Bælt & Vej-initiativet«, sagde, »Samarbejde om Bælt & Vej kunne bruge kinesernes erfaring til at opbygge USA's infrastruktur«, og at Trump kunne blive »en af de største præsidenter i USA's historie«, hvis han går sammen med Kina og andre nationer i Bælt & Vej-initiativet.

EIR opfordrer vore læsere til at se og cirkulere nedenstående, 35 minutter lange opsummeringsvideo, som giver et overblik over denne ekstraordinære Schiller Institut-konference, inklusive præsentationerne fra Kina og Rusland, fra højtplacerede personer inden for diplomatiet.

I hele verden finder der optaktsmøder til Bælt & Vej Forum sted – alene i løbet af de seneste 48 timer i Polen, Ukraine, Etiopien, Kasakhstan og Pakistan. Kansler Merkel har meddelt, at Tyskland vil sende sin økonomiminister, og den kinesiske udenrigsminister Wang Yi, som deltager i Forum for Oldtidscivilisationer i Athen, Grækenland, har inviteret sin egyptiske modpart og andre til at deltage.

Verden står stadig og vakler alt for tæt på en mulig global krig, som udløses af Det britiske Imperiums dinosaurer, der desperat forsøger at bevare deres opdeling af verden i fjendtlige lejre, Øst og Vest, ved at forhindre præsident Trumps erklærede hensigt om at være venner med både Kina og Rusland som grundlaget for globalt samarbejde og global udvikling. Det er et stærkt og presserende valg – udvikling og globalt samarbejde, eller global krig.

Titelbillede: Bemærk: Denne grafik fra 2015 er en smule forældet, men viser stadig nogle af de væsentligste zoner for økonomisk aktivitet fra Kinas initiativ Ét Bælt, én Vej. Grafik fra meric.org.

USA må gå med i den Nye Silkevej; Få Det britiske Imperium væk af vejen

Leder fra LaRouche PAC, 25. april, 2017:

Vi befinder os i en særdeles omskiftelig situation, som mest dramatisk ses af begivenheder mht. Nordkorea; men

underliggende har vi den økonomiske sammenbrudskrise og de transatlantiske nationers mislykkede politik. Det, vi har brug for, er, at USA samarbejder med Kina og Rusland, »inden for rammerne af Bælt & Vej-initiativet« – som præsident Xi Jinping sagde til præsident Trump i Florida, den 7. april – for at sætte en kurs mod sikkerhed og tryghed, bort fra de geopolitiske konfrontationer, som er det 'britiske imperiespil'.

Se på Nordkorea, som i dag fejrer sit 85. jubilæum for oprettelsen af sin hær, med ceremoniel og våbenøvelser, midt i en aggressiv retorik imod USA. Med mindre, der finder en proces sted med forhandlinger og overvejelser blandt de berørte nationer (hvad enten det bliver i regi af 4 eller 6 parter), som kommer med en løsning, så er situationen mere end farlig. Trump-administrationen er aktiveret, men foreløbig kun ud fra et standpunkt om pres og trusler, om end behersket.

'Bak ud', begge to, lød budskabet i dag i den statsejede, kinesiske presse, *China Daily*, hvis lederartikel bærer overskriften, »Fejlvurdering udgør den største risiko for Halvøen«. Man frygter, at »alt kunne ske, hvornår, de skal være, i det spændte opgør, der har udviklet sig mellem Washington og Pyongyang«. Med hensyn til Nordkorea, gør den kinesiske avis det klart, »så har de politiske beslutningstagere i Pyongyang, at dømme ud fra deres seneste udtalelser og handlinger, alvorligt misforstået FN-sanktionerne (de nye), der er rettet mod landets atomvåben- og missilaffyringsprovokationer, og ikke landets system eller dets lederskab ... De må revurdere situationen, så de ikke foretager fejlvurderinger«. Over for USA formaner *China Daily*, »På samme måde bør Washington fortsætte med at udvise beherskelse og forfølge en fredelig løsning af spørgsmålet«.

Præsident Trump tager usædvanlige skridt i Washington, D.C. I går, den 24. april, var han i Det Hvide Hus vært for et frokostmøde med de 15 ambassadører til FN's Sikkerhedsråd, hvor han talte om Nordkorea og Syrien. I morgen eftermiddag,

den 26. april, er alle de 100 senatorer i den Amerikanske Kongres inviteret til en briefing om Nordkorea i Det Hvide Hus, ved cheferne for forsvars- og udenrigsdepartementerne, stabschef, general Joseph Dunford, og national efterretningsdirektør, Dan Coats. Fredag, den 28. april, vil udenrigsminister Rex Tillerson præsidere et møde i FN's Sikkerhedsråd om Nordkorea. (USA har det roterende formandskab for april måned.)

Budskabet i alt dette er foreløbig, som Trump i går udtrykte det over for ambassadørerne, at FN og medlemsnationerne af Sikkerhedsrådet må gøre mere mht. Syrien og Nordkorea. Finansminister Mnuchin annoncerede i går, desværre, amerikanske sanktioner mod 270 syriske videnskabsfolk og forskere med den påstand, at præsident Bashar al-Assad havde gasbombet sit eget folk. Dette på trods af, at der ikke har været nogen ordentlig undersøgelse på åstedet. Situationen er således fortsat fyldt med anspændthed, og folk lider og dør.

Se så på, hvem, der ansporer til katastrofe: *New York Times* og *Wall Street Journal* – direkte talerør for Det britiske Imperium. 24. april kræver *NY Times* handling nu over for Nordkorea, fordi »landet er i stand til at producere en atombombe hver seks eller syv uger«. Hvor ved 'The Slimes' det fra? Fra »en voksende mængde af ekspertundersøgelser og klassificerede efterretningsrapporter«, alle unavngivne. For en god ordens skyld går dagens *Wall Street Journal* ind med tilføjesen, at enhver investering i Ét Bælt, én Vej er »dårskab«, spild af tid og penge.

Det er vores opgave er gå ud med sandheden overalt. Den franske statsmand og præsidentkandidat Jacques Cheminade talte på valgaftenen til sin kampagne og sagde, »vi tog vor tids udfordringer op«. Med et blik på fremtiden, »kan vi blive katalysator for et reelt skift og en reel inspiration. Men på én betingelse: at I fortsætter med at kæmpe for det ...«

Foto: Den 24. april var præsident Trump vært for et

frokostmøde med de 15 ambassadører til FN's Sikkerhedsråd, hvor han talte om Syrien og Nordkorea.

Den britiske regering erklærer sig villig til at lancere atomkrig

24. april, 2017 – Hendes Majestæts regering for Det forenede Kongerige, UK, er rede til at lancere et førsteslagsangreb med atomvåben under omstændigheder, der ikke specificeres, erklærede forsvarsminister, Sir Michael Fallon, udtrykkeligt i dag til BBC's Radio 4 program »Today«.

»Vi har gjort det meget klart, at, under de mest ekstreme omstændigheder, kan man ikke udelukke anvendelsen af atomvåben som et førsteslagsangreb«, lød Fallons erklæring. Han nægtede at sige, under hvilke omstændigheder, Storbritannien ville udføre et førsteslagsangreb, for dette ville »gøre afskrækkelsen mindre overbevisende«. Dette sker i sammenhæng med en understregning af, at det er vigtigt, UK opretholder sit atomvåbenarsenal og sine ubåde.

Fallon er ikke en eller anden galning, der taler af egen kraft. Premierminister Theresa Mays officielle talsmand bekræftede Fallons erklæring, da han blev spurgt, og sagde til reportere, at der »ikke er grund til at modsige det, forsvarsministeren sagde«.

Hendes Majestæts regering valgte at udstede denne trussel midt i den usikre, internationale krise over Nordkorea. Den kommer i hælene på rapporten i de største aviser i UK om, at statsanklager Jeremy Wright, kgl. juridisk chefrådgiver og

Dronningens advokat (statsanklager), ved kongerigets domstole hævder, at det, at føre en aggressiv krig, nok er en forbrydelse iflg. Folkeretten, men det er *ikke* en forbrydelse i Storbritannien.

Mon ikke tiden er inde til at lytte til den amerikanske seniorstatsmand Lyndon LaRouches advarsel om, at det britiske monarkis og dets imperiums fortsatte eksistens er en trussel mod menneskeslægten?

Titelbillede: Briternes nedbrænding af Det Hvide Hus i Washington, Den britisk-amerikanske Krig 1812.

**Briterne: Atomart
førsteslagsangreb? Jolly
good!
EIR kortvideo 25. april 2017**

**Beijing opfordrer både
Pyongyang og**

Washington til at udøve beherskelse i takt med, at situationen bliver brandfarlig

25. april, 2017 – En lederartikel i dagens *China Daily*-avis, med overskriften, »Fejlvurdering største risiko for Halvøen«, lød: »Hvis de risici, der omgiver Koreahalvøen, skulle blive opfattet høje i farlig grad, så ville det skyldes frygten for, at hvad som helst kunne ske hvornår som helst, i det anspændte opgør, som havde udviklet sig mellem Washington og Pyongyang.« Lederartiklen fremkom på et tidspunkt, hvor, som Channel News Asia rapporterer, den atombevæbnede amerikanske ubåd, *USS Michigan*, lagde til kaj i Sydkorea samtidig med, at atomvåben-topudsendinge fra Sydkorea, Japan og USA har besluttet at mødes i Tokyo for at drøfte responser til Nordkoreas afvisning af at opgive sit atomvåbenprogram.

Med en understregning af, at »en atomprøvesprængning, eller missilaffyring, ikke udgør den 'totale krig'«, som Pyongyang har truet med, »skrev regeringsavisen *China Daily* i sin lederartikel, at »i modsætning til Pyongyangs krigsretorik fremstår Washington meget på linje med Beijing mht. at forfølge en fredelig løsning, i det mindste for indeværende«.

China Daily fortsatte med, at, »at dømme ud fra deres seneste ord og gerninger, så har de politiske beslutningstagere i alvorlig grad fejlfortolket FN's sanktioner, der er rettet mod landets atomvåben/missilprovokationer, og ikke dets system eller lederskab«. Som følge heraf »overvurderer de i farlig grad omgående deres egen styrke og undervurderer de farer, de er ved at lægge i gryden for sig selv. De må revurdere situationen, så de ikke foretager nogen fejlvurderinger.

På samme måde bør Washington fortsætte med at udøve selvbeherskelse og forfølge en fredelig løsning på spørgsmålet», formaner *China Daily*.

Foto: USA's atombevæbnede ubåd USS Michigan går i havn i Sydkorea.

Britiske medier advokerer krig mod Nordkorea. EIR kortvideo 21. april, 2017

Nyt fra Redaktionen – EIR kortvideoer

25. april, 2017 – Som noget nyt vil vi fremover udlægge *EIR's* nye kortvideoer – 1 til 3 minutter – hver dag, på vores hjemmeside direkte. De bliver ikke oversat til dansk.

Nedenstående de videoer, der hidtil er kommet.

Som det vil være alle vore læsere bekendt, så er der mange, alvorlige brændpunkter i verdenspolitik i øjeblikket. Schiller Instituttet i Danmark kæmper for, at vi også her kommer med – eller melder os ind i – det Nye Paradigme, så vi ikke ender med en lav levestandard, og som et museums-levn fra en anden

tid ... for slet ikke at tale om virkningerne af en krig, også i Europa, hvis konsekvenser, ingen kan overskue.

Men vi har brug for mange, mange flere danskere, der sætter sig grundigt ind i disse ting og tænker over, hvordan I kan hjælpe os, og Danmark, med at opgive den aktuelle, mere eller mindre nytteløse, eller direkte forkerte, politik og kommer i gang med de tiltag, der skal forme Danmarks fremtid – *din* fremtid. Vi skal have bankopdeling – som haster – vi skal have et reelt program for infrastruktur og produktiv beskæftigelse – Danmark skal selvfølgelig være repræsenteret ved Bælt & Vej Forum i Beijing i maj – alle de mange ting, I har fulgt med i gennem vores hjemmeside. Kan I komme i tanke om nogen andre i Danmark, der kan fremlægge et så flot, gennemgribende og fornuftigt program? Men, uden handling er det blot 'svage' ord.

Vi beder jer om, at I distribuerer vores materiale – f. eks. disse kortvideoer – til hele jeres bekendtskabskreds, gennem jeres sociale medier og andre af jeres netværk – og husk at sige til dem, at de igen skal sende det videre ... vi *skal* have mere gang i tingene! Det skal I hjælpe os med! Gør også opmærksom på, at folk kan melde sig til at modtage vores Nyhedsbrev, der sendes 2 gange ugentligt, til jeres e-mails. Tilmelding, se hjemmesiden.

Sæt gang i tingene.

– *Redaktionen.*

The New British Coup in the USA – Helga Zepp-LaRouche

British Press Push War on North Korea

Brits: Aggressive war is LEGAL (when we do it!)

Chinese Diplomat Invites US to Join New Silk Road

President Trump, Go to Beijing to Build Infrastructure

Imod Londons trusler om verdenskrig – Drøftelser mellem Trump og Xi bliver af største betydning

Leder fra LaRouche PAC, 24. april, 2017 – Med endnu en telefondiskussion søndag om fred på Koreahalvøen, er dialogen mellem præsident Donald Trump og Kinas præsident Xi Jinping ved at få afgørende betydning som lederskab for verden, hvilket forstås af førende, kinesiske personer, men i det atlantiske område fordunkles af britiske krav om krigskonfrontationer.

Xi har foreslået, og Trump givet tilsagn til, samtaler mellem

de to på fast basis, samt Trumps snarlige besøg til Kina til endnu et topmøde.

Dette er et afgørende samarbejde for den første, amerikanske præsident i hundrede år, der taler om en tilbagevenden til Alexander Hamiltons og Lincolns »Amerikanske Økonomiske System«, som trodsede Det britiske Imperium og gjorde USA til verdens førende industrination.

Kinas »Økonomiske Bælt & Vej-initiativ« er drivkraften i den verdensøkonomiske vækst og er til reel fordel for de øvrige 60 nationer, der deltager, og tilfører deres økonomier infrastruktur og skaber produktiv beskæftigelse. Dette er, hvad Trump ønsker at gøre.

Trump genopliver ånden fra John F. Kennedys Apolloprogram, med videoer om rummet fra præsidenten og hans opkald i dag til rumstationen, hvor tusinder af amerikanske elever så med, og han foreslår at forcere en tilbagevenden til Månen og Mars. Kinas rumprogram fører an i udforskning af Månen, inklusive dennes bagside, hvilket aldrig tidligere er forsøgt, og med udsigt til Mars.

Trump og Xi ønsker begge en fredelig løsning i Korea. Londons ledere og medier forsøger nu, efter at have anført et slag à la McCarthy-epoken imod Trumps samarbejdsrelation med Rusland, ihærdigt at få krisen over Nordkorea til at eksplodere i en verdenskrig. Den britiske forsvarsminister Michael Fallons udtalelse i går om, at »premierminister May er rede til at tage atomvåben i brug i et førsteslagsangreb«, som en britisk overskrift korrekt rapporterede, var krigsvanvid, især i en fabrikeret atomvåbenkrise. Storbritanniens statsanklager har netop erklæret, at aggressionskrig ikke er forbudt under britisk lov!

Briternes handlinger for at sværte og begå 'kup' imod Trump-præsidentskabet må standses.

Hvis det amerikansk-kinesiske og det amerikansk-russiske

samarbejde er godt, er der intet problem i verden, der ikke kan løses.

Som den seneste, 1-minut lange video fra *EIR* erklærer:

»Præsident Donald Trump har ofte talt om sin plan om at bruge \$1 billion til USA's infrastruktur for at styrke produktiviteten og udvide økonomien. Næste måned har han en fantastisk mulighed for at diskutere denne vision med andre verdensledere, inklusive dem i Asien, som bruger 30 gange så meget som USA på infrastruktur, i forhold til deres BNP.

Den 14. og 15. maj afholdes der et enormt topmøde i Beijing, for at udarbejde en detaljeret plan for udførelsen af Bælt & Vej-initiativet. Dette er et internationalt samarbejdsprojekt, initieret af Kina, som involverer: samarbejde mellem flere end 60 lande; byggeriet af det, der vil blive infrastruktur for henved \$20 billioner; det vil berøre mere end 4 mia. mennesker.

Topmødet i maj vil inkludere: 110 nationer, af hvilke 28 bliver repræsenteret af deres statsoverhoveder. Det er en stor mulighed for infrastruktur.

Præsident Trump, gå ikke glip af denne mulighed. Deltag i topmødet i Beijing!«

Foto: *From @realDonaldTrump, April 7, 2017, Mar-a-Lago, Florida: ""@FLOTUS & I are honored to welcome the President of the People's Republic of China, Xi Jinping, & Madame Peng Liyuan to the United States."*

Verden responderer til LaRouche, vendt mod Det britiske Imperium

Leder fra LaRouche PAC, 23. april, 2017 – I denne uge gjorde den russiske og kinesiske presse det til en sag at dække LaRouche-bevægelsens kampagner for at formå Trump-præsidentskabet til at bringe USA ind i det Nye Silkevejsparadigme med Xi Jinpings Bælt & Vej-initiativ, alt imens de samtidig i stigende grad identificerer briternes rolle i at undergrave Trumps bestræbelser for at bringe USA, Rusland og Kina ind i et samarbejde, til menneskehedens gode. Samtidig foregår der en bevægelse, hvor politiske institutioner i USA går i retning af et samarbejde med LaRouche-organisationer – Schiller Instituttet, *Executive Intelligence Review* og LaRouche Politiske Aktionskomite (LaRouche PAC).

Lørdag gik repræsentanter fra Schiller Instituttet og medlemmer af en Tea Party-organisation fra New Jersey sammen foran *New York Times* – eller, som præsident Trump korrekt identificerer det, det »mislykkede New York Times«. Plancher ved protesten inkluderede: »New York Times ønsker krig med Rusland, amerikanere ønsker fred«; »New York Times – få alle de falske nyheder på tryk«; og en plakat med et portræt af en rødmende Göbbels, med ordene: »New York Times får Göbbels til at rødme«.

En artikel i TASS samme aften lød: »'Hele verden griner ad New York Times', sagde Daniel Burke, talsmand for Schiller Instituttet, i et interview til TASS' korrespondent. 'De er blevet smålige tjenere for dem, der søger krig og kaos.' Efter hans mening 'spredt denne udgivelse løgne om Syrien, ligesom den løj om tilstedeværelsen af masseødelæggelsesvåben i Irak. Dette er en del af en kynisk og falsk kampagne for at udskifte

regimet i Syrien – dette kan let føre til en Tredje Verdenskrig’, sagde Burke.« Ruptly, RT’s Tv- og videotjeneste, udlagde en video af demonstrationen.

Ligeledes lørdag, udgav *China Daily* en lang artikel, inkl. billeder, som rapporterede om Schiller Instituttets konference i New York City med titlen, »Bælt & Vej-initiativ 'Ny Platform' for kinesisk-amerikansk samarbejde«, som rapporterede om præsentationerne af dr. Patrick Ho, stifter af China Energy Fund Committee, vice-generalkonsul for Folkerepublikken Kina i New York, Zhang Meifang, og vice-chargé d'affaires ved Ruslands permanente mission til FN, Petr Ilichev, som alle talte med Schiller Instituttets præsident, Helga Zepp-LaRouche.

EIR har nu indledt en daglig, kort (1-2 minutter) lang video på *EIR* YouTube kanal, der er totalt helliget afsløringen af den direkte britiske rolle i både at undergrave ethvert samarbejde mellem USA, Rusland og Kina, og i at bruge enhver tænkelig løgn for at manipulere USA ind i en krig med Rusland og Kina – en krig, som omgående kunne afslutte civilisationen, som vi kender den. Vi opfordrer alle til at abonnere på denne daglige video.

Præsident Trump accepterede, under sit møde med præsident Xi Jinping den 6.-7. april i Florida, Xis invitation til at besøge Kina, men uden at fastsætte en dato for besøget. Alt imens et sådant besøg er af den yderste vigtighed for menneskehedens fremtid, når som helst, det måtte finde sted, så har Lyndon og Helga LaRouche kraftigt opfordret præsidenten til at deltage i »Bælt & Vej Forum for Internationalt Samarbejde«, som afholdes i Beijing den 14.-14. maj. Hvis han deltager, ville Trump kunne mødes med både Xi Jinping og Vladimir Putin, sammen med 26 andre statsoverhoveder og regeringschefer, der har planlagt at deltage i forummet, i omgivelser, der tilsigter at skabe samarbejde for udvikling mellem nationerne på vores fælles planet. Verden må skride til handling nu for at opnå et sådant nyt paradigme for verdens

udvikling, som den nødvendige basis for at gøre en ende på det britiske system med geopolitisk, militær konfrontation, én gang for alle, og i stedet skabe en ny renæssance, der er helliget menneskehedens fælles mål.

Foto: Lørdag den 22. april, 2017, holdt medlemmer af Schiller Instituttet og en Tea Party-organisation fra New Jersey en demonstration uden for New York Times. (photo: Daniel Burke/LaRouchePAC)

Professor Ted Postols reviderede analyse: Ingen saringas brugt i Khan Sheikhoun

22. april, 2017 – Prof. Ted Postol, prof. emer. ved Massachusetts Institute of Technology (MIT), udgav i går en rettelse til sin artikel af 18. april, »Angrebet med nervegas, der ikke fandt sted«[1], og som fremlægger endnu stærkere bevis for, at der ikke var noget angreb med saringas i Khan Sheikhoun, Syrien, 4. april, 2017.

I sin nye artikel, »Vigtig rettelse til 'Angrebet med nervegas, der ikke fandt sted' af 18. april«[2], skriver Postol, at den vindretning, han nævnte i sin artikel af 18. april, var 180 grader forkert – og blæste i den anden retning – hvilket rent faktisk var i retning af et tæt befolket område. Men der var ingen dødsfald.

Postol skriver: »Når man korrigerer for fejlen i vindretningen, er konklusionen den, at *hvis* der var et

signifikant udslip af saringas ved krateret, som det hævdes i Det Hvide Hus' rapport, der blev udgivet den 11. april, 2017, *ville det omgående resultat have været signifikante dødsfald i området, der støder umiddelbart op til krateret.*

De utallige fjernsyns- og andre journalister har aldrig rapporterer om nogen dødsfald, som ville være forekommet inden for et titals til nogle hundrede meter fra det angivelige udslips-sted, uden så meget som en overfladisk undersøgelse på lavt niveau af kommercielle videodata fra stedet, fra den amerikanske efterretnings side«, siger han.

Disse nye detaljer er endnu mere problematiske, fordi Det Hvide Hus' undersøgelse angiver kommercielle videoer som en informationskilde for dets konklusion om, at der på dette sted fandt et angreb med sarin sted, fra et våben, kastet ned med fly. Men, siger Postol, »Detaljerne om selve krateret viser utvetydigt, at det ikke blev skabt af det påståede våben, som spredte sarin, og som blev nedkastet fra luften.«

Rettelsen af fejlen mht. vindretningen, siger han, viser, at »den forudbestemte retning af sarin-skyen ville føre den direkte ind over et tætbeholdt område. Kraterområdet, hvor det påståede udslip af sarin angiveligt skulle have fundet sted, var tæt nok på det tætbeholdte område i vindretningen til, at signifikante mængder af sarin ville være faldet nær krateret under den indledende spredning, og ville have resulteret i en vedvarende sky af giftig sarin, som blev ført ind i dette beholdte område i takt med, at væsken på jorden nær krateret fordampede i dagens løb. Den nære beliggenhed til krateret ville med sikkerhed have medført en høj dødsrate i det beholdte område.«

Postol siger, at hans vurdering af 21. april fører til nye spørgsmål: Hvorfor viste de mange serier af journalister, der filmede ved krateret, hvor det påståede saringas-udslip fandt sted, ikke de mange ofre for det påståede udslip, og som ville være sket i områdets umiddelbare nærhed?

Dette offentligt tilgængelige bevis miskrediterer påstandene i Det Hvide Hus' rapport om, at giftgas-udslippet fandt sted, og at den giftige substans, der blev udløst, var resultatet af et nedkastet våben.

Postol advarer: »Uden uafhængige medier, der yder nøjagtige og upartiske informationer til borgerne, kan en regering stort set gøre, hvad den vil, uden indblanding fra de borgere, der valgte den ... Kendsgerningerne er meget klare – der er meget substantielle beviser for, at præsidenten og hans stab traf beslutninger uden nogen som helst efterretninger, eller, mere sandsynligt, ignorerede efterretninger, som de fik fra det professionelle samfund, for at udføre et angreb ... som løb faren for at skabe en utilsigtet militær konfrontation med Rusland«, og yderligere gjorde skade på de amerikansk-russiske relationer, og således underminerede USA's bestræbelser på at besejre Islamisk Stat – en fælles fjende.«

[1] "The Nerve Agent Attack that Did Not Occur", <http://www.washingtonsblog.com/2017/04/67102.html>

[2] "Important Correction to `The Nerve Agent Attack that Did Not Occur, of April 18"